

Skaparens makt och ära. Vi stodo alla tysta en stund invid dess rand, hänförda af dess majestätiska skönhet, under det att ett fint duggregn från det hvita silfverglänsande böljeskummet susade ned öfver oss och våra öron fylldes af dånet från det nedstörtande, mäktigt brusande vattnet. I turisthyddan där bredvid funno vi ett gästvänligt mottagande och förstärkte vår matsäck med livad huset förmådde, hvaraf det varma kaffet var det förnämsta. Nedanför betade en fridfull hjord af getter och får, och måltiden intogs under festlig samklang af djurens bråkande och forsens brus.

2. Storlien.

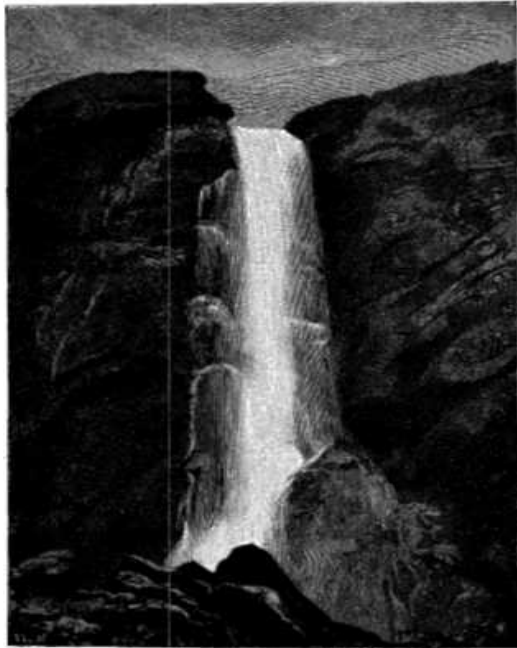
Efter de fyra veckorna i Åre följde en vecka i Storlien. Förbi Dufed, Gefsjön, Ånn och Enafors — allt platser med ståtliga snöfjäll — går järnbanan fram till riksgränsen. Storlien är, som bekant, själfva gränsstationen. Omgifningarna äro storartade, men det hela verkar dystert genom de ofantliga ödevidderna, helst när man, som vi gjorde, kommer ditupp i regn och dimmor. Såsom vanligt under sommartiden vistades här rätt många luftgäster, de flesta boende på det så kallade norska turisthotellet. Det bestod af tre tämligen stora tvåvåningshus och sades kunna bereda utrymme för 150 personer. För vår del bodde vi på statens, till fru Wettergren uthyrda järnvägshotell i stationsbyggnaden, där likväl endast tolf rum äro tillgängliga. Åtskilliga hyra rum hos personer, som äro anställda vid järnvägen. Några bondgårdar förekomma ej på stället. Förtänksamma norrmän hade i tid inköpt större delen af marken; svenska staten äger blott ett mindre område för stationen.

En stor förmån i Storlien är, att berget är så lätt tillgängligt. Redan vid stationen befinner man sig omkring 2,000 fot öfver hafvet och har ej särdeles långt att gå, förrän man är öfver trädgränsen. Hvad de sågo underliga ut, dessa krokiga dvärgbjörkar, nedtryckta och förvridna af fjällvindarna och snötrycket! De äro en bild af det myckna förkrympta, som möter här i världen, men ock af det uthålliga mod, som med uppjudande af all sin kraft kämpar för sin plats i tillvaron. Till sist blifva de allt smärre och lämna rum för videt, som kryper längst upp. Men snart försvinner äfven detta; man ser fjället ligga där öde och bart. Dock brytes ödsligheten här och hvar af den fina, hvita »fjällbruden» och andra fjällväxter samt en del mossor och lafvar och af större och mindre rös af stenar, hvilka luftgästerna trafvat upp till ett slags minnesvårdar från fjällvandringen.

Genom bidrag af Storliens besökande har under ledning af framlidne öfveringeniören *Danielson* — till hvars äminnelse en stentafla infästs i berget 1901 — en god gångväg beredts med bekväm stigning från stationen upp på fjället. Till högsta röset, där en hydda är upprest, är vägen två och en half kilometer. Dit upp kunna, om väderleken ej är alltför svår, äfven svagare krafter arbeta sig fram. Man är där omkring 3,000 fot öfver hafvet och har vid klart väder en underbart storslagen utsikt öfver en mängd sjöar och snöfjäll, till vänster: Åreskutan, Renfjället och Ottfjället; framför: Snasahögarna, Helagsfjällets öfversta topp och Sylarna till höger: (Glucken, Fonjen och Stenfjället; bakom sig Middagsfjället och Stjördalen ända till fjällen vid änden af Trondhjemsfjorden. Gripande, ja öfverväldigande är denna syn. På vintern, då allt är täckt af snö och skidlöpare ila fram öfver fälten, är taflan säkert lifligare. Nu åter var känslan af ödslighet i denna oerhörda fjällöken mest förhärskande; man ville ej gärna gå på berget ensam. Vid stationen åter var lif och rörelse, synnerligast när tågen kommo. Där hade man äfven skydd mot störtregnet och den isande fjällvinden genom att den långa bangården är helt öfverbyggd. Till värn mot snöhinder har själfva banan här uppe öfverbyggts med brädtunnlar på flera sträckor, där de vanliga snöskärmarna, som dock äro mycket höga, ej varit till fyllest.

En känd riksdags- och folkskoleman från Stockholm — stadd på genomresa till Nordkap — hade godheten att redan andra dagen efter vår ankomst taga oss med på en utflykt till »*Brudslöjan*». Vägen, omkring tre och en half kilometer, var rätt god, men blef till sist ganska svår, när vi nästan som på grufstegar — under hållande regn för resten — måste krypa ned i den djupa dalklyftan, från hvars botten det 24 meter höga, men jämförelsevis smala fallet ter sig vackrast. I solsken, helst vid aftonbelysning, hade det säkert erbjudit oss ännu skönare anblick. Men vi sågo nog däraf för att aldrig glömma detta fina, hvita silfverskir — en träffande bild af slöjan, som smyckar bruden.

Hade vädret varit gynnsammare eller åtminstone vi bättre utrustade med ogenomträngliga ytterkläder och fjällskor, skulle vi ingalunda för-

Brudsjøen

summat att i fjällpasset Skurdalsporten uppleta den märkvärdiga »stenen i grönan dal», som landshöfding Tilas reste år 1742, sedan den i sekler varit ett gränsmärke. Följande profetia säges på den vara inristad:

1. När Svenske taga vid utländske seder, Och landet mister sin fordna heder; Än står stenen i grönan dal.
2. Kyrkor vändas i fångahus; Gudstjänsten mister sitt fångna ljus; Än står stenen i grönan dal.
3. Skalkar och bofvar trifvas; Gode och gamle drivvas; Än står stenen i grönan dal.
4. Präster varda bönder,
Och bönder varda vidunder;
Nu ligger stenen i grönan dal. —

Vid de dagliga vandringarna på berget kunde man äfven välja den för rik växtlighet utmärkta lägre sidan af fjället, hvarest en vacker, ehuru mindre vidsträckt utsikt öppnade sig.

Till sorg för de sjuklingar, som den berömda
enköpingsdoktor brukar hitsända, var han ej i tillfälle att i
fjor själf komma upp till Storlien. Patienterna fingo alltså reda
sig på egen hand med sin hälsas skötsel, hvil-ket för somliga
nog icke skadade, äfven om det för andra kändes svårt att
sakna sin käre läkare. »Doktors bänk» stod emellertid tom.
Och de uppmuntrande och roande inskrifterna, som jag
förmodar, att äfven han varit med om att låta anbringa på
flertalet bänkar vid fjällvägarna, kunde ej ersätta den gode
doktors frånvaro eller mildra sagnaden efter honom bland de
med tunga steg och dyster uppsyn mot höjden sträfvande
patienterna. Af dessa inskrifter påminner jag mig följande:
»100-åringarnes bänk» — längst ner; på en annan efter den
första slutningen: »God början!» längre upp: »Öfvervinn dig
själf»; vidare: »Friskt mod, I gossar blå, Samt alla flickor
små»; mycket högt uppe: »De fyra prostarnes bänk» o. s. v.

Liksom vid Åre förekomma i Storlien åtskilliga kända
stamgäster, hvilka regelbundet på viss tid infinna sig. När
ripjakten begynner i augusti, samlas, som bekant, hvarje år
jaktällskap på de rika jämtländska jaktmarkerna. Både
kronprinsen och prins Carl, den förre vid Enafors, den senare
vid Åre, har däri flitigt deltagit. Till Åre tog äfven den stora
norrländska skogskommittén sin tillflykt; dess ordförande, en
f. d. norrländsk lands-höfding, hade förut vistats i Storlien. —
Bland de luftgäster, med hvilka vi under vårt besök där
kommo i beröring, voro åtskilliga gamla vänner och bekanta
från skilda orter. En ny sådan var Östersunds läns nuvarande
höfding, som här för några dagar sökte hvila. Därjämte hade
jag förmånen att i en af järnvägstjänstemännen på platsen
återfinna en gammal lärjunge från Örebro-tiden, för hvars
goda råd och upplysningar och välvilja både med afseende på
vistelsen på Storlien och för turen till Trondhjem vi hade alla
skäl att vara tacksamma. Att vi lämnade stället med en viss
längtan efter sol och sommarvind och i detta fall gjorde oss de
bästa förhoppningar för nedfärden i Norge, torde ingen
förtänka oss.